

fring. En saadan pleier man ikke at behandle som Noget, der kan sættes i Klasse med Lotteri. Vi have jo, som bekendt, en saadan Tvang ikke alene paa Embedsmændene, men ogsaa paa samtlige Grundbesiddere i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, og have havt den i en meget lang Aarvælle, forsaavidt som de nemlig ere forpligtede til at spille i et lignende Lotteri med Hensyn til deres Huses Forsikkring mod Ildsvaade. De maae jo gaae ind i Brandforsikkringsforeningerne, det nøder Loven dem til, og det have vi dog ikke været vant til at betragte som en skadelig Foranstaltning, men det er tværtimod noget, hvis Rigtighed, saavidt jeg veed, har holdt sig i Opinionen lige til den Dag idag. Der er forresten heller ikke Noget, som kan sammenlignes med Lotteri, ved at man gaaer ind i en Forsikkringsforening, om der end naturligviis ere forskjellige Chancer, saaledes beregnede, at de, som ere heldige, komme til at hjælpe paa dem, der ere uheldige. Dette er den almindelige Lov og Regel for al Forsikkring og maa ogsaa gjælde i det Forhold, hvorom der her er Tale. Det er altsaa, troer jeg, urigtigt og urimeligt at betegne den foreslaaede Forholdsregel som en saadan, hvorved man vil tvinge Embedsmændene til at spille i et Lotteri. Nei, Taleren er her om en Forsikkring — det er den rette Betegnelse — og Grundene til at foreskrive en saadan som Tvang har jeg saa udførlig fremfat i mit første Foredrag under denne Behandling og ved Sagens første Behandling, at jeg vistnok ikke behøver at gjentage dem. — Der er endnu en Bemærkning, som hører herhen, og det er den, at det, som man har sagt, skulde være urigtigt, saaledes som foreslaaet, at skære alle Embedsmænd over een Kam. Det er nu imidlertid netop det, som jeg finder at være det Rigtige ved Forslaget, at det behandler alle Embedsmænd lige i Forhold til deres Lønninger. Jeg kan forståa en Bemærkning — jeg har selv været i nogen Tvivl i saa Henseende — der opstiller det som tvivlsomt, hvorvidt netop den her foreslaaede Scala med Hensyn til Bidragets Størrelse kan siges at være den rigtigste; men, at alle Embedsmænd maae behandles lige, hvis Forslaget iøvrigt skal have nogen som helst Be-

tydning, det er mig fuldkommen klart; ellers vilde dets Vedtagelse fra en Retfærdighedshandling blive til en Uretfærdighedshandling. Jeg holder mig fuldkommen overbevist om, at, naar Sagen kommer igang, vil det gaae aldeles paa samme Maade, som det er gaaet med Hensyn til Forpligtelsen til Enkeforsørgelse. Denne er lidt efter lidt gaaet over i den almindelige Bevidsthed, og Ingen gjør nu læn- gere der allermindste Ophevelse derover. Enhver, som ikke kan gifte sig, naar han maa lide det deraf følgende Afdrag i sin Lønning, maa lade det være; men Erfaringen lærer, at det Afdrag, som der saaledes er Tale om, dog ikke afholder Fleertallet af de Embedsmænd, som ere komne til den Alder, i hvilken en Mand her i Landet almindelig stifter Familie, fra at gifte sig. I saa Henseende er jeg altsaa fuldkommen rolig med Hensyn til det foreliggende Forslag. Jeg maa paa den anden Side gjøre opmærksom paa, at man ikke har altid været saa nænsom og bange, naar der har været Tale om at stille alle Embedsmænd lige. Naar det var til Besvær ikke for Embedsmændene, men for Statskassen, har man oftere skåret dem alle over een Kam, og det netop i Tilfælde, hvor det syntes mig mindre principrigtigt, saaledes f. Ex. da man behandlede og bevillgede Dyrctidstillæg og Sedstillæg, og der var dog ikke Tale om smaa Procenter. Det var ikke 3, 4, 5 til 6 pCt., men det var 15, 20, 25 til 30 pCt., som Staten maatte udrede i Tillæg til de forskjellige Embedsmænd, uden Hensyn til, om disse vare saaledes stillede, at den engang fastsatte Lønning var tilstrækkelig eller ikke. Her skal det derimod være en Feil at skære alle Embedsmænd over een Kam! Nei, det er netop Forslagets Fordeel, at det behandler Alle lige, og derfor er det mig ogsaa kjært at have hørt den høitæredede Finanzminister udtale, at det ikke var hans Mening, at der burde gjøres Undtagelse for nogen enkelt Klasse, men at han kun fandt, at der i visse Forhold var Grund til at gaae noget moderat frem. Dette er en Betragtning, som jeg ganske sikkert haaber, at ogsaa Udvalget vil tage under alvorlig Overveelse. — Da jeg i Diebliffet taler om den høitæredede Ministers Stilling til Sagen, maa jeg